

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Kim Behnke fremkastede den tanke, at udvalget inden juli måned – sådan forstod jeg det – kunne komme med en beretning om de her foreliggende forslag. Som ordfører for CD vil jeg gerne støtte den tanke, og så må vi se, hvad udvalgets flertal kommer frem til.

Ved at lytte opmærksomt til ordførertalerne følte jeg mig foranlediget til at gen- og nærlæse det kommissorium, som ministeren har fastsat for det af ham nedsatte udvalg. Og en nærlæsning viser jo – endda bombastisk gentaget i teksten – at kommissoriet mest handler om information til og dialog med borgeren. Der er så godt nok tilføjet noget om den formelle fremgangsmåde ved ekspropriation og erstatningsfastsættelse, men stort set handler det om information og dialog, og det er vigtigt.

Men der er så sandelig i forslagene fra ordførerne her påpeget en række andre områder: ventetider, adgangsforhold til de bygninger, man ejer, erstatningens ikke formelle, men reelle omfang og den slags ting. Og da jeg har mærket mig, at ministeren har bedt om ordet igen, ville jeg da gerne – også med henblik på udarbejdelse af en eventuel beretningstekst – høre, om ministeren allerede i dag ser sig i stand til at tilsige os, at han vil udvide kommissoriet, således at de her sidstnævnte forhold også kan komme til at indgå i udvalgets arbejde. Det vil altså sige, at i den udstrækning, kommissoriets ordlyd sætter grænser for, hvad de kan beskæftige sig med, fjernes disse grænser.

Det tror jeg nok vil være en stor betryggelse, sådan som jeg har lyttet til debatten, ikke bare for de fem forslagsstillende partier, men faktisk også fra andre ikkeregeringspartier.

Jeg tror derfor, at det vil være en sund, sagligt rigtig og populær handling, hvis ministeren allerede i dag føler sig sådan klædt på, at han kan og tør vise den nødvendige åbenhed. Vi vil lytte med stor interesse til ministerens svar.

Trafikministeren (Bjørn Westh):

I virkeligheden skulle man slet ikke ekspropriere. I virkeligheden skulle man prøve at erhverve jord ved frivillige aftaler. Sagen er jo, at sådan noget egentlig foregår meget bedre ved, at et par stykker sidder ved køkkenbordet med voksdugen i den pågældende ejendom og forklarer, hvad der skal foregå, og så i løbet af nogle forhandlinger – ved nogle møder ude hos folk selv – får erhvervet den jord, der er tale om, på

en rimelig og ordentlig måde. Det er det, der foregår, når man laver jordfordeling.

Og derfor vil jeg gerne sige, at jeg finder, at mange af de problemer, der med rette peges på i den her anledning, i mange tilfælde ville blive løst, hvis vi i større udstrækning kunne klare de her erhvervelser ad frivillighedens vej. Og jeg skal sige, at jeg i mit tidligere erhverv har prøvet at være deltager i sådan nogle forretninger, og det er ikke umuligt.

Men jeg vil med det samme sige, at jeg da også er opmærksom på – som fru Jette Gottlieb var inde på – at det kun er de direkte berørte lodsejere, man på den måde kan komme i dialog med, og at der også er andre lodsejere, der bliver berørt af f.eks. støj, hvilket jeg betragter som et problem, som vi må se på. Jeg mener således, at en ejendom, der ikke direkte er berørt, men som får voldsomme gener, også skal ind i billedet, når man foretager nyanlæg. Og jeg mener, at det er meget vigtigt, som også fru Jette Gottlieb var inde på, at man forebygger, at der opstår gener f.eks. på grund af af støj. Og dér har vi nok ikke gjort det så godt, som vi skulle gøre det.

Jeg har altså i og for sig ikke noget principielt ønske om, at der skal eksproprieres, men jeg finder det nødvendigt, at muligheden eksisterer, hvis vi skal kunne udvikle vores samfund. Og jeg så altså gerne, at vi udviklede en dialog med borgerne på en sådan måde, at man i større udstrækning kunne opnå frivillige aftaler – også i dette perspektiv ser jeg udvalgsarbejdet.

Derfor vil jeg ikke som hr. Arne Melchior ligesom nedvurdere, at det er dialogen med og informationen til borgerne, der spiller en meget stor rolle. For mange af de frustrationer, der kommer til udtryk ved ekspropriationer, skyldes, at man ikke helt kan overskue, hvad der foregår. Og derfor synes jeg også, at fru Sonja Mikkelsens forslag om, at man visualiserer projekterne bedre, er en god idé, for så får menneskene nemlig fornemmelse af, hvad det egentlig er, der skal foregå. Jeg tror, at det er den utryghed, der er en væsentlig del af problemet her.

Dernæst tror jeg også, at det er den tid, det tager at få gennemført en sag, der er en væsentlig del af problemet.

Begge de her ting er i det kommissorium, som Hummeloseudvalget nu sidder og arbejder med. Det er i gang, og de har holdt det første møde. Og jeg mener faktisk, at vi her har fat i noget meget væsentligt for at få løst det på en måde, der er acceptabel for borgerne. Det kan